

egzistencije. A nastoji da fenomen nesreće dovede do njegovog osnova – a to je konstitucija vremenskog trenutka. Nesreća određuje svest ne samo kao usputno raspoloženje koje se tu i tamo događa svesti, već u pogledu na samu mogućnost vremenitosti svesti. Ovaj momenat je u krajnjem za osobu A ono što priču o prevazilaženju ovoga stupnja čini besmislenom.

Hegelova analiza unutar fenomenologije duha. Hegel prati unutar vlastitih analiza patnju svesti u pogledu na njeno kretanje kroz stoicizam, skepticizam i nesrećnu svest, do onoga momenta kada se događa dijalektički okret i „egzistencija sveta postaje za samosvest njena istina i prisutnost“.

Svest razumeva svet, koji postoji, koji je određen i razumljiv, kao mesto vlastitog ispunjenja; sve maštarije svesti nestaju pre grubom realnošću sveta. Međutim, u izvesnom smislu ona sebe oseća kao nesvodivu na svet i time je ona pretpostavka znanja kao takvog. Svest o nesvodivosti upravo kulminira u nesrećnoj svesti. Nesrećna svest je takođe u osnovi religioznog u meri u kojoj se znanje razlikuje od sveta – ispunjenje svesti i njena mera je „onostrano“. Za nesrećnu svest apsolut je suštinski transcendentan:

„Za nesrećnu svest, ono po sebi je sa one strane onoga za sebe“. Nesrećna svest zna za sebe kao za nedeostatak suštinskog bića, ona je praznina suštine. Međutim, drži Hegel, ovo znanje, ova svest, dovodi nesrećnu svest u kontradikciju sa samom sobom:

„Nesrećna svest je svest sebe kao dualne, kao kontradiktornog bića.“

Nesrećna svest je sama kontradiktorna: sa jedne strane ona zahvata suštinu vlastitog bića u „Nepromenljivom“, dok istovremeno zna sebe kao suštinski *promenjivu*. Suština samosvesti je da bude identična sebi uprkos promenjivosti